

Ole.

N. P. Madsen.
(Forts. 1.)

Han havde egentlig hjemmefra besluttet ikke at ville bryde sig om, hvad Præsten sagde. Men i Dag syntes han ikke at være Herre over sine Tanker. Han var straks bleven fængslet af Præstens Ord, og jo mere denne talte, desto mere opmærksom lyttede han. Det var til ham, der blev talt, det fælte han. Saa snart Præsten nævnte Redningsraketten og Redningsstolen, tænkte Ole sjælligt: „Det er mig.“ Det var jo det samme, Præsten havde talt om hin Dag oppe paa Højen — den Dag, Ole ikke havde glemt. Ja, vist var det ham, det var han aldeles overbevist om. Men han blev i Dag ikke vred berøver. Her sad han jo for sig selv i Ro og kunde høre, uden at nogen vidste, at det var ham, det gjaldt. Og saa hørte han og lyttede og blev til sidst saa optaget af de Tanker, han førtes ind i, at han glemte alt andet og syntes, at han og Præsten vare de eneste i Kirken.

Ved Jordpaakastelsen stillede han sig i allerbageste Række. Og saa snart Højtideligheden var forbi, forlod han Kirkegården og gik hjem. — — —

En Maanedts Tid efter sad Præsten en Aften alene i sit Studereværelse.

Pludselig hængte det paa Døren — tre langsomme men tydelige Slag.

„Kom ind!“

Et Døbjelt efter stod en gammel, lidt krumbøjlet Skiftelse indenfor Døren.

„God Aften!“ Idd det tort.

„Nej, hvad for jeg — er det ikke Ole Sivertsen? — Jo, virkelig.“ Præsten rejste sig og gik hen og kigte den gamle Haanden. — „Det var da et uventet Besøg. Vars- go, Ole, sæt Dem ned — nej, ikke der — her er en Stol, der er bedre.“

„Nej, Tak, nej, lad mig nu holde mig til denne her, den er saadan akkurat lige tilpas.“ Svarede Ole, idet han satte sig paa en Kæstol lige indenfor Døren.

„Det var da en Overraskelse af se Dem igen.“

„Ja, saamen, det kan man jo nok sige det.“ Svarede den gamle, idet han sad og snurrede Huen rundt mellem Fingrene. „Men nu skalde det vel — saadan være, tænker jeg — at —“

Han holdt inde, idet han sad og drejede sig nervøst frem og tilbage, som om han ikke kunde finde Udtryk for, hvad han vilde sige.

„Hvad kan De mon have paa Hjerte, Ole?“ spurgte Præsten.

„Ja, det var jo saadan — hm — det jeg vilde sige — at jeg har — jeg er — ja, jeg kan da godt sige det rent ud — den faldt i alleveel paa Skibet, Hr. Pastor.“

Ole havde haft voldsomt traadt med Huen, mens han arbejdede paa at faa den Sætning frem.

„Paa Skibet?“

„Ja, jeg mener denne — Raketten, som De jo talder det.“

„Ja saa, nu forstaar jeg Dem. Men det er jo et Mirakel, Ole.“

„Ma ja, saamen, det maa vel være saadant noget — men —“

„De har mere at sige?“

„Ja, det var jo netop — det, jeg vilde sige, at — jeg kan ikke — saadan — komme op i Redningsstolen.“

Ole drog et Væltelsens Sut, da han havde faaet denne Betænelse presset frem. Huen tom i Ro, og han vendte sig halvt om mod Præsten.

Denne rystede nærmere til ham og sagde:

„De skal nok komme i Redningsstolen, kære Ole, i den Henseende er der slet ingen Fare. Men sig mig, hvorledes er det gaaet til, at De har faaet et andet Sind?“

„Gaaet til?“ Svarede Ole med mere Liv end før, „aa, det er jo ikke saa ligesom at forklare. Det er kommen saadan næsten dog paa mig. Jeg har jo gaaet og tænkt frem og tilbage i den sidste Tid. Sommetider er det ondt kommen over mig, og saa har jeg bandet og taget paa Vej. Men saa er Maren kommen rigtig paatværs. Hun er jo en Del fornuftig af sig.“

„Du skal være fornuftig, Ole.“ sagde hun en Dag.

„Tror du, Præsten vil dig noget ondt?“

„Nej, aldrig det fjerneste.“ sagde jeg.

„Og der kan jo nok være noget i, hvad han siger.“ sagde hun.

„Ja, det kunde jo tænkes mulig.“ sagde jeg.

„Men alligevel — jeg kunde ikke glemme det. De sagde om Synder. Det var lige loovligt døjst nok, syntes jeg.“

„Men saa den Nat, jeg laa ude i Vandet og var lige ved at drukne, som De jo ved — da fik jeg et Stub, som jeg ikke forbandt. I det Døbjelt saa jeg mere, end jeg har set hele mit Liv.“

„Hvad saa De da, Ole?“ spurgte Præsten, da den gamle holdt inde.

„Jeg saa — noget mørkt — noget, som ikke saa godt ud — jeg saa mit Liv — i et eneste Sekundum saa jeg det hele. Bagefter glemte jeg det vel — nej, glemte ikke, men slog det hen. Men saa paa Begravelses Dagen fik jeg et nyt Stub. Og alt det har jeg ikke kunnet forvinde. Jeg kunde ikke løse fra det, jeg kunde ikke saa det væk. — Saa ved jeg ikke, hvordan det gik til, men en Dag havde Maren stillet Bibelen ind paa Bordet. Og jeg kommer til at sidde og figge lidt i den, saadan hist og her. Og inden jeg saa mig for, sidder Maren paa den anden Side af Bordet og siger:

„Du skalde løse et Stykke, Ole — højt. Det gjorde vi sommetider hos Sognefogden i Breistrup, hvor jeg tjente.“ sagde hun. „Det giver saadan Trøst.“

„Og hvad jeg gør eller ikke gør, jeg læser et Kapitel, og saa gik hun.“

„Men hvordan det nu var, jeg fik ingen Trøst. Jeg syntes snarere, at Bibelen hængte mig. De næste Dage læste jeg ogsaa lidt, men det blev bare værre. Og saa turde jeg

ikke læse mere. Saa har jeg gaaet og tænkt og spekuleret, saadan for mig selv, men er bare bleven mere og mere daar- lig tilpas. Ja, og saa vidste jeg til Slut ikke noget andet Raad end at gaa herop.“

„De er kommen i Herrens Skole, kære Ven. Og det er en Raabe, selv om De ikke kan se det endnu. Men lad os gaa til Bunds i Sagen. De er da allsaa kommen paa det rene med, at De ikke tror Herren — allsaa at De er vantro.“

„Vantro.“ Kyndte Ole sig at svare, „na, na, Hr. Pas- tor, det er ikke det. Med min Tro er der ikke noget i Vejen. Det var jo forfærdeligt ikke at tro. Nej, men det er Livet, det er galt med. Det saa jeg jo i Vandet den Dag.“

„Ja, ja, kære Ole.“ svarede Præsten, idet han tog en Bibel og satte sig hen ved ham, „lad os nu se sundt og sandt paa Sagen. Læs, hvad her staar.“

Han rakte ham Bibelen, og Ole læste:

„Ovo som tror paa Sannen har et evigt Liv.“

„Har De et evigt Liv, Ole?“ spurgte Præsten.

Den gamle saa eftertaensomt frem for sig, grundede lidt og svarede saa:

„Nej, det vilde være lige loovligt meget sagt.“

„Saa ser De allsaa, at De ikke kan have den Tro, Herren tænkes ved, thi han siger, at hvo som tror paa Sannen har et evigt Liv. Og læs saa videre, hvad staar her?“

Ole læste igen:

„Retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud.“

„Har De Fred med Gud, Ole?“

„Ma nej, det er vist kun smaat bevidt. Det maa vel være den, jeg sanner, tænker jeg.“

„Der ser De allsaa det samme. Sagen er nemlig den, at De slet ikke ser, hvor Sygdommen sidder, den dybeste Morsag til, at Guds Ord dømmes Dem, og at Deres Sjæl er fuld af Lido. De ved nemlig ikke, hvad Tro er. Thi Troen paa Guds Søn er noget meget mere og meget større, end De aner. Den er nemlig en underfuld Guds Kraft, et evigt Liv, et saligt Samfund med Herren. Og, kære Ole, lad Dem ikke her bedrage. Jeg ved, at det vil koste Dem Kamp — og maaste stor Kamp at skulle kassere det, som De i et helt, langt Mennekeliv har anset for Tro, men som dog kun har været en død og kald Vantro.“

Ole sad lidt og grundede.

„Jeg synes, det er lidt strengt sagt, Hr. Pastor.“

„Det forstaar jeg saa godt, at De synes, Ole. Men om det nu er Sandhed alligevel. Guds Sandhed klipper ofte strengt. Jeg kunde have gjort Dem Sagen lettere ved at have trøstet Dem med en faldt Trøst. Men derved vilde jeg jo kun have bedraget Dem. Jeg vilde gerne gaa Herrens Grunde til Dem. Og ved De, hvorledes han bærer sig ad, naar han saar Lov at føre en Synder, som han vil.“

Ole svarede ikke, men saa blot spørgende paa Præsten.

„Han klæber ham af, Ole, lige til den sidste Trævl, jaaledes at Synderen staar helt nøgen for hans Ansigt, uden den mindste Lap at skjule sig med — uden at have det mindste at trøste sig med af sit eget, hvoften sine gode Gerninger, sit braved Liv, sin indbildte Fremhed, sine Ven- ner eller sin gamle forlorne Tro. Den Gerning har han begyndt med overfor Dem. Men maa han saa ogsaa blive ved, indtil han bliver færdig?“

Ole havde højet sig forover og sad og saa ned med Gulvet, men svarede ikke.

„Den gamle Ole i Dem siger Nej, det ved jeg. Men der er kommen en ny Ole til Live i Dem, det ved jeg ogsaa, ellers var De næppe kommen her op i Aften, og han siger Ja. Og hans Rest skalde De følge. De skalde sige til Her- ren: „Herre, gør ved mig, hvad du vil, fuldbrø din Frelse med mig, til du er færdig.“ Saa vil De ogsaa komme til at staa nøgen for Gud, uden nogenformig Trøst i Dem selv. Og det er at være i Havnød, Ole. Men Gud sige Lov, det er ikke det sidste. Nej, det sidste er, at Herren ved sin Kærlighed lægger en levende, saliggørende Tro ind i Hjertet, den Tro, som tager Gud paa Ordet og giver ham Ret, og formeblst denne Tro staa vi for Gud, iserte den stinnende hvide Trubdraget, der straalte af Guds Herlighed, fordi den er iblandet i Guds egen Søns Blod. Og det er at være i Redningsstolen. Saa kan den gamle Stube synke, ind- til den synker i Graven, saa gaar det dog mod Land ind mod Paradisets fressende Kyst.“

Ole sad et Døbjelt i byde Tanker. Saa sagde han, som Udtryk for Resultatet af sine Overvejelser:

„Saa kommer jeg nok aldrig i Redningsstolen.“

„Nej, ikke ved egen Kraft.“ svarede Præsten, „thi det er et Mirakel, et underfuldt Værk af Gud selv. Men vil De give ham Lov til at gøre dette Mirakel ved Dem. Sig mig, Ole — Præsten lagde sin Haand paa hans Skulder — „kan De bje Deres Kne?“

„Bje mine Kne?“ — Ole saa overrasket op paa Præ- sten. „Det plejer jeg nu ellers ikke — saadan — at gøre. Jeg plejer ellers saadan til daglig kun at folde Hænderne.“

„Ja, det kommer jo heller ikke an paa det udbortes. Men De forstaar nok min Tante. Nele ved den forbar- mende Herres Fod lærer man at blive nøgen — fällig og fortabt i sig selv. Derne fra gaar Vejen ind i Rednings- stolen.“

I det samme hørtes Vognrummel ude i Gaarden. Det var en Mand, der kom for at hente Præsten hjem til en Sng.

Saa rejste Ole sig, hød Gobnat og gik.

Da han kom hjem, tænkte han Udset og gav sig derpaa til at vandre frem og tilbage paa Gulvet.

Der var mange Tanker, der skulde gennemtanke. Og Ole tænkte bedst, naar han gik.

„Af og til standse han, hød Huen for hver Gang noget højere op paa Vandet, grundede lidt og gav sig saa til at marschere igen.“

Pludselig blev han staaende foran en gammel Drag- liste, drog en Skuffe ud og gav sig til at rode i nogle gamle Sager. Til sidst trak han en lille Bude med blomstret Betræk frem, saa lidt paa den og gik saa hen og lagde den foran Sengen. Et Døbjelt blev han staaende foran den, men be- gyndte derpaa atter at spafere.

Lidt efter gik han hen og lukkede Døren op, spjædede en Stund ud i Mørket og lyttede, hvorefter han igen lukkede Døren, blæste Udset ud og gik hen foran Sengen.

Der stod han et Døbjelt og grundede, tog saa Højtidelig sin Hue af og lagde den paa Dynen og, idet han hørte Hænderne mod Sengen, lod han sig derpaa langsomt glide ned paa Puden.

Første Gang i sit Liv saa den gamle hærbede Fister nede ved sin himmelske Herres Fod. —

Da Ole den Aften gik i Seng, var han i Højtidestem- ning. Og det var saa velgørende efter den sidste Dids Tro og Sindsoprør. Og han laa længe og nød de hne Stem- ning uden at have Lykt til at sove.

„Det maa være Freden, som Præsten talte om.“ tænkte han. „Saa maa jeg allsaa have den reite Tro. Havde Præsten nu blot været her,“ tænkte han videre, „saa kunde jeg have soaret ham.“

I denne Bestemmning sov han endelig ind.

Næste Morgen laa alt gaaet i graat udenfor. Og mærkeligt nok var ogsaa alt graat i graat i Oles Sjæl, da han slog Øjnene op. — Han vaagnede nemlig midt i en uhyggelig Drøm.

„Tæjer man kan ligge og stable sammen!“ mumlede han, idet han gned Øjnene.

Saa begyndte han at vilde arbejde sig ind i samme lyse Stemmning, hvormed han var sovet ind. Men det vilde slet ikke lykkes ham. Tværtimod. Inden han vidste af det, var han inde i en Kreds af Tanker, som blot gjorde ham endnu daarligere tilpas.

Han tom til at tænke paa de stinnende hvide Klæder, som Præsten havde talt om. Og derved trængte det Spørgs- maal sig frem, om han havde disse Klæder paa.

Han laa et Døbjelt og grundede. — Hvad skulde han forstaa ved de hvide Klæder? Guds egen Retfærdighed — mindebes han. — Retfærdighed — retfærdiggjort, det blev man jo ved Troen, stod der i Bibelen, og Troen giver Fred. Og Freden — ja, havde han egentlig Freden? — Den fore- gaaende Aften havde han den, det havde han da troet, men nu — nu var den som blæst bort.

Var det da ikke Troen, han havde haft, da han gik i Seng? Troen tager Gud paa Ordet og giver Gud Ret, havde Præsten sagt. — Men saadan havde hans Tro jo egentlig ikke været. Han havde jo ikke taget Gud paa noget Ord. Hvad skulde det være for et Ord? Og hvad Gud Ret? Hvad skulde Gud have Ret i? Den Slags Tanker havde han ikke været inde i.

Han tænkte sig et Par Gange uroligt frem og tilbage i Sengen. Og saa begyndte hans Tanker forfra for at løre rundt en Gang til i samme Girtelbevægelse.

Han tom ikke videre. Og det eneste, han opnaede ved det, var blot, at han blev mere og mere urolig og tung i Sind. —

Saa havde han da ikke haft nogen Nytte af, at han var gaaet op til Præsten, eller at han havde trasket for sin Gud. Og han havde dog gjort begge Dele af et oprigtigt Hjerte. Og Bønnen, han havde bedet, havde ogsaa været oprigtig. „Herre, før mig som du vil, men giv mig den Tro, som duer!“ havde han raabt. Men hvad havde det allsammen hjulpet?

Endelig stod han op og klæbte sig paa. Han vilde ud i den friske Luft, saa gik det nok over.

Men det gik ikke over.

Hele Dagen gik han hvileløs omkring. Snart var han oppe paa sin Vent, snart inde i Stuen og snart ude imellem Klitterne. Ingen Steber havde han Ro til at være. Ved Aftenstid gik han ned ved Havet og spaferede et Stykke langs Bredden.

Hans Sind var bleven helt bittert, alt mens han havde gaaet og arbejdet og tænkt. Til sidst var han kommen til at tænke paa, om det hele ikke var noget Skændværk — baade med Raketterne og Redningsstolen og Utklædningen. — Gud vilde føre ham, til han var færdig, havde Præsten sagt. Men hvor førtes han hen? Han fik jo hvoften Fren- deler — det endte.

Kunde det virkelig være Gud, der førte ham ind i dette tunge Sind? — Nej, bare en sygelig Stemmning var det — Grublerier — naar alt kom til alt.

„Væst!“ mumlede den gamle, idet han knuste en Mus- lingkal med sin Træstøvel.

Den Tanke gled som en lægende Balsam gennem hans Sjæl og lettede hans Sind.

„Nej, de Tanker ud af Hovedet, Ole.“ mumlede han videre, „Gud har ikke mere med det hele at gøre end — end den Dragstump der.“ raabte han højt, idet han greb et af- reedet Stykke af en Blanke, der laa i Vandstøpen, og kaste- det langt op paa Sandet.

„No — det Spektakel!“ udbød han i det samme, idet han mærkede, at et Søm havde revet en Flænge i hans Tømmelfinger.

Ja — en Dragstump kan dog ogsaa faa noget med et Menneke at gøre. Det saa han, idet han betragtede Blo- det, der strømmede ud af det gabende Saar og ned paa Sandet. Og det mærkede han allerkærest et Par Dage efter, thi da laa han i Sengen med alle Tegn paa Blodfor- giftning.

Først var Tømmelfingeren fουλmet op, og saa begyndte Armen at hovne.

Maren var straks rede med Omflag og Badning. Men det hjalp ikke. Til sidst foretom Sagen degn farlig, og saa maatte der Vud efter Lægen.

„Mener De, at det kan — være farligt?“ udbød Ole en Smule spændt, idet han saa, at Lægen rynkede Panden, mens han underlagte ham.

„Farligt?“

„Ja, jeg mener, om — det kunde tænkes, at — det kunde være — dødeligt?“

„Ma, vi haabe det bedste. Nu gør vi, hvad vi kan,“ svarede Lægen trøstende.

Denne skrev derpaa en Recept, gav Maren Bested og tog saa Afsted.

„Dødeligt.“ mumlede Ole, for sig selv, da han var alene. I det samme kom han til at tænke paa Dragstum- pen, og hvad han havde sagt nele ved Havet. „Hm, den Dragstump — det skulde jeg ikke have sagt — det var — for meget — det var Duermød — det var — naa, det bliver vel ikke saa farligt — det gaar vel nok over igen —“

Ole kunde ikke skjule for sig selv, at han pludselig var bleven angst. Og skønt han søgte at trøste sig, saa godt han kunde, tog Angsten dog til, alt som Tiden gik.

Hvad var han egentlig angst for? — Døden? Den havde han jo set i Øjnene saa tit, uden at der havde bebrø- get sig en eneste Fjeder i hans Hjerte. Men naar han skulde være ganske ærlig, saa maatte han tilstaa, at det alligevel var Døden, han var angst for — nu.

Og hvorfor var han angst for Døden? Hvad var Dø-

den egentlig? — Det Spørgsmaal blev ham af stor In- teresse. Og han havde saa god Tid nu til at tænke over det.

Han mindebes Ligtalen over sin Nabo for et Par Aar siden. Da havde Præsten talt om Døden. Og han havde skildret den som „en trofast Ven“.

„Hm — en Ven.“ Ole søgte at leve sig ind i den Forestilling, at Døden var en Ven.

Men det gik ikke. Hvor meget han end tænkte, og hvor meget han end søgte at erindre af alt det sønne, Præsten saa trøstefuldt havde sagt om den, kunde han dog aldeles ikke komme til at tænke sig den som en Ven.

Saa mindebes han en anden Ligtale for mange Aar siden. Og han huskede saa tydeligt, at Præsten havde sagt, at „Døden var Indgangen til det bedre“.

„Hm — bedre — hvad for bedre?“ mumlede den gamle. „Og hvor?“

„Hos Gud.“ havde Præsten sagt.

Pludselig stod det aldeles klart for Ole, hvorfor han egentlig inderst inde var bange for Døden. Bageved Døden møbte han Gud. Og Ole var bange for Gud. Havde nog- en sagt til ham, at han skulde møde Djævelen, det syntes han ikke, han vilde være saa bange for. Men han vidste aldeles bestemt, at han var bange for et Møde med Gud.

Han begyndte at leve op i sit Liv for at finde noget af beroligende med. Men hvor meget han end ledte, kunde han dog ikke finde noget. Han gennemgik i Tanken den samme Stala af Døder, som han for nogen Tid siden havde gennemgaaet for Maren, og som den Gang saa glimrende havde staaet sin Prøve. Men nu gled det ene efter det andet bort for ham, uden han fandt det mindste beroligende deri.

Og Time efter Time gik. Og alt imens toge Smer- terne til, og med Smerterne tog Angsten til.

Henimod Aften gik Maren en Tur hjem. Da hun en Times Tid efter atter traadte ind i Stuen, rejste Ole sig pludselig over Ende i Sengen og sagde:

„Maren!“

„Ja, hvad er der, Ole.“

„Maren er du i Redningsstolen?“

„I Redningsstolen, hvad er det for nogen Snak. Nu skal du lægge dig kønt ned og lig stille.“ Maren var vis paa, han talte i Bivelselse.

„Ja, for jeg er det ikke,“ vedblev Ole, „og der maa man være, ellers forlister man.“

Maren satte sig ned ved Sengen og saa bestagende paa den gamle. Denne laa lidt og stirrede grundende hen for sig, saa siger han igen:

„Maren!“

„Ja, jeg er jo her!“

„Præsten havde dog Ret — jeg er en Synder.“

„Ja vist, Ole, det ere vi jo.“

„Nej, ikke saadan, nej, men en Synder med en stor Styld — jeg saa det allsammen den Dag du ved — ude i Vandet — Gud har vist mig det.“

„Nu skal du ikke ligge og spekulere over det,“ trøstede Maren. „Du har vel gjort saa meget, du ikke skalde, det har vi jo alle — men saa har du dog ogsaa paa anden Maade været en stiftelig og god Mand, der altid har holdt dig til Vorherre — det skal du ogsaa tænke paa, Ole.“

„Nej, nej, Maren, det duer ikke,“ raabte Ole ivrig, „det duer ikke, naar man er — hjør Maren, kan du huske den engelske Dame, hende der gik til Bunds?“

„Ja, det var jo forfærdeligt med hende.“

„Vare jeg ikke gaar til Bunds ogsaa — berneed hvor du — not ved.“

„Nej, vist ikke nej, Ole, det er jo noget forstrækkeligt Snak. Vorherre er jo en god Mand, ved du da not.“

„Ja vist — ja vist —“ mumlede den gamle halvt for sig selv, idet han lagde sig tilbage. — „Maren, du forstaar det ikke — du forstaar det slet ikke.“

Han laa lidt og stirrede op imod Loftet. Af og til gik der en imerkelig Trækning hen over hans Ansigt, idet han udstødte et klagende: „Ma ja!“ Pludselig rejste han sig atter over Ende i Sengen og siger:

„Maren, hent Præsten!“

„Ja, det skal snart se,“ svarede hun, idet hun rejste sig og gik ud.

En Times Tid efter sad Præsten ved Oles Seng.

„Naa, hvordan gaar det?“

„Hr. Pastor,“ svarede den gamle, idet han greb Præ- stens Haand, „jeg er i Havnød.“

„Saa skalde De gaa i Redningsstolen, Ole.“

„Jeg kan ikke, Hr. Pastor, jeg kan ikke. Jeg kan ikke faa fat i noget. Alt har han taget fra mig.“

„Ja, men det er jo godt, Ole. Alt i al l jo ogsaa ta- ges fra Dem. De skal ikke have det mindste af Deres eget. De tan klynge Dem til. Men grib saa fat om det, der hol- der i Tid og Evighed i Liv og Død — Kristi Køre fressende Gerning. Grib Ordet om alle Deres Synders Forbælsse uforsthyldt, saa griber De Herren selv og dermed hans Frelse og Fred i Ordet.“

„Kunde jeg bare — kunde jeg bare,“ juttede den gamle tungt.

„Se, kære Ole, nu skal jeg en Gang til holde Red- ningsstolen lige tæt hen til Dem. Alle Deres Synder ere sonebe, Ole. I Gudsblommets Blod ere de sonebe. Kristi Sonoffer regner Gud Dem til Gode. Gud er forlig i Kris- tus. Der skal intet mere gøres for at forsones eller forlige ham. Spørgsmaalet er blot: vil De være forlig med ham, saa er der intet mere, der staar imellem Dem og Gud. Vil De?“

Ole svarede ikke, men de Taarer, der en efter en løb ned, ad den gamle brune Kinder, fortalte tydeligt not, at han gerne vilde.

Præsten sad endnu noget ved Oles Seng og talte med ham om Vejen til Livet og Freden i Kristi Blod. Til sidst tænkte han ned ved Sengen og sagde:

„Stal vi bede sammen, før vi stilles?“

Saa bad han en inderlig Bøn om, at Herren vilde give den gamle Mand sin Kærlige Lys til at se Guds ufor- sthyldte Frelse.

Derpaa gik han, idet han lovede at komme igen næste Dag.